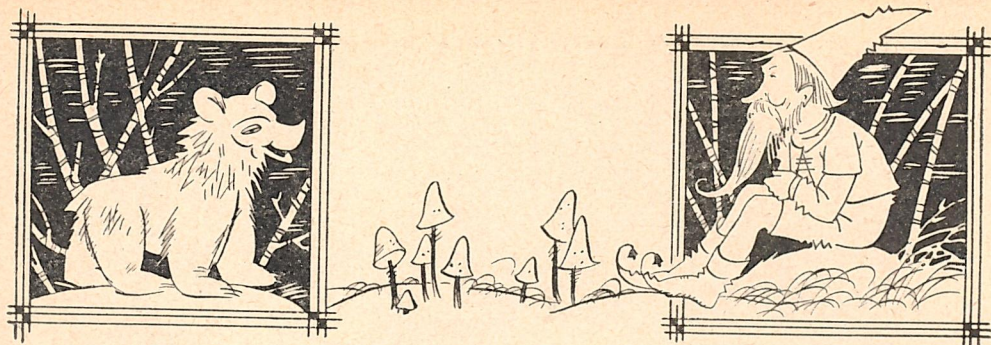

ЦАРЬТЪ, КОЙТО НЕ МОЖЕШЕ ДА СПИ

Имаше някога едно малко джудже съ дълга бѣла брадица и алена шапчица. Палтенцето му бѣше синьо като небето, а на върховетѣ на обущата му дрънкаха весело две сребърни звънчета. Кжщичката на това джудже не приличаше никакъ на кжщитѣ, въ които ние живѣемъ, защото бѣше не по-голѣма отъ клетка на канарче, пъкъ и освенъ туй бѣ направена цѣла отъ шоколадъ. Подосѣтливитѣ отъ васъ навѣрно ще се учудятъ и ще запитатъ: мигаръ може да има шоколадена кжщичка? Та нали тя ще се стопи отъ дъжда и отъ слънцето? Не, драги деца, шоколадътъ въ приказкитѣ не се топи тъй бързо, както шоколадътъ въ вашата сладкарница, и затова отъ него могатъ да се правятъ не само кжщички, но и лебеди, които плуватъ цѣлъ день въ езеро съ лимонада.

Малката шоколадена кжщич-

ка на джуджето стоеше сгусшена като гжба между дърветата на една стара гора. Сутринъ и вечеръ бѣлобрадото човѣче излизаше предъ вратата ѝ, сѣдаше въ една орѣхова черупка и въртѣше бавно броеницата си, направена отъ просени зрънца. И ето, при него идваше веднага за съветъ някой отъ горскитѣ обитатели, защото джуджето бѣше магьосникъ и можеше да помага на всѣкиго. Скараха ли се мравката и щурецътъ, влѣзѣха ли ловци въ гората и надупчеха кожухчето на зайчето, хапнѣше ли повечко медъ мечето и го заболѣше зжбъ, запрѣскаше ли дъждецъ и измиеше хубавитѣ шарки по крилетѣ на пеперудата — всички тичаха за помощъ при малкия магьосникъ. Тогава джуджето оставяше броеницата си и се залавяше за работа. Казваше няколко умни думи на мравката и на щуреца, и тѣ се